

дрѣхи. Слѣдъ прощаването си съ Кандиба, захванахъ да придумвамъ домакина да ми намери каруца до Търново, което той и направи съ много мъжи, че и то благодарение на щедрата заплата; изобщо, безъ да гледаме на вънкашната изказана дружба и любовъ къмъ насъ руситѣ, които се изказваха съ характеричното слово „братушка“ въ парични смѣтки братушкитѣ, кажи че, себе си не забравихъ.

Огъ Свищовъ потеглюваме надвечеръ, тѣй щото стигнахме не твърдѣ далечъ и останахме да ноцуваме въ селото Иванча. Пътя до Иванча просто за расходка: очитѣ си не можешъ отнѣ отъ прехубавитѣ живописни мѣста, съ които е тѣй богата България: намржденитѣ хлѣбородни ниви, чиститѣ, добрѣ устроени села, обиколени съ богата зеленина на градинитѣ — всичко свидѣлствува за доброто състояние на жителитѣ.

Турцитѣ оставиле Иванча, слѣдователно за ноцуване ний можехме да се расположимъ въ единъ отъ празднитѣ домове.

28-ий ЮНИЙ.

Тржгнахъ на разсѣмване и около Бѣла стигнахъ главната квартира, която тржгва за Търново. Азъ спрѣхъ колата и имяхъ удоволствието да видѣхъ тържественното тржгане на Великия Князь Главнокомандующия: напрѣдъ хоръ отъ тржбачи и конвой, слѣдъ конвоя Великия Князь съ Началника на щаба, генерала Непокочински въ каляска, слѣдъ каляската пакъ конвой, а сетнѣ свитата. Прекрасенъ слънченъ день, свѣтли лица, обща вѣра въ благополучието и скоро свършване на дѣлото — всичко способствуваше да направи радостно впечатлѣние и вкорени вѣра за успѣхъ, нѣ, наедно съ това, въ дълбочината на душата се чувствувахе въпросъ: какво ли е това? дѣ ли е неприятеля? може ли да бѣде, турцитѣ да дадѣтъ цѣлата страна безъ бой? . . . не вѣрвахъ твърдѣ, още повече, че съ турцитѣ съмъ ималъ работа и Джювиския бой, безъ да искамъ, прѣдставляваше ми се като грозенъ знакъ на неотдавнитѣ тѣжки въспоминания. Недалечъ отъ мене, при полевитѣ жандарми, въртеше